

FOLK OG LAND

NR. 37 — 7. ARGANG

LØRDAG 22. NOVEMBER 1958

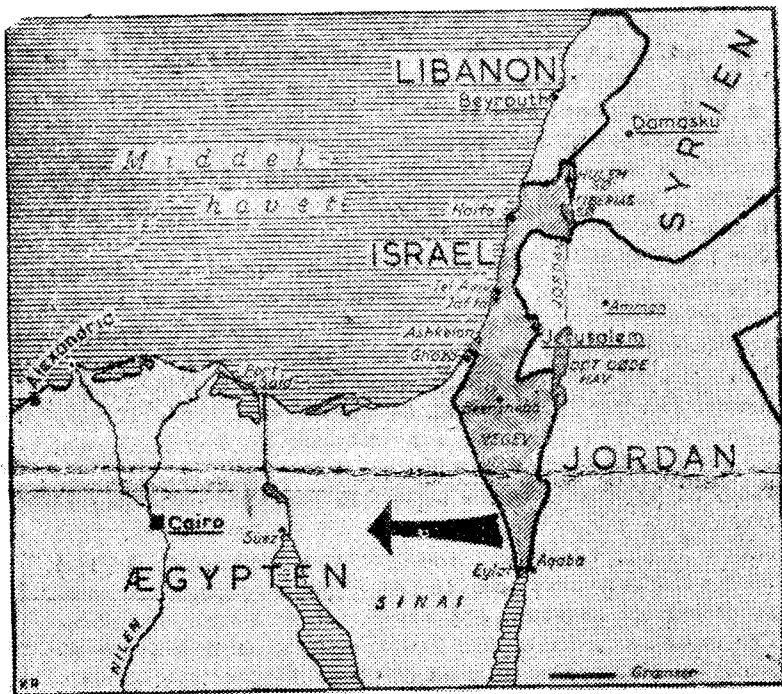
LØSSALG 65 ØRE

Fru Aase Storsæter
Mjøndalen 21 BRE

Forbereder Israel en ny verdenskrig?

Sterke beskyldninger i arabiske og sovjet-russiske aviser.

Vår Kairo-medarbeider redegjør for arabiske synspunkter i forbindelse med Israels oppmarsj mot Jordan.

I forbindelse med de siste begivenheter i Midt-Østen, som også har vært omtalt i norsk presse, blant annet de israelske troppesamlinger ved grensen mot Jordan og kong Husseins mysteriøse flyvereventyr over Syria, da han var iferd med å stikke av fra landet for å slutte seg til den allerede evakuerte kongelige familie, kan det ha sin interesse for våre lesere også å bli kjent med hvorledes araberne ser på disse hendelser. Vår medarbeider i Kairo har sendt oss nedenstående brev herom:

Kairo, 12. november 1958.
Allerede 31. oktober brakte den store morgenavis «Al Ahram» (Pyramiden) i Kairo den alarmerende meddelelse at store, meget moderne utstyrte israelske troppeavdelinger befant seg i marsj i retning mot den østlige og sydlige demarkasjonslinje mot Jordan. Avisen hevdet at det besto en plan, som var avtalt

mellom Israel, USA og England, hvorefter disse israelske tropper skulle besette de deler av Jordan som lå vestenfor elven av samme navn så snart den siste britiske soldat hadde forlatt landet sammen med den i sitt folk dypt forhatte kong Hussein. På samme måte beretter avisen «Asch Schaab (Nasjonene)» i Kairo: «Idag kan verden få vite hvorfor englenderne og amerikanerne er rede til å evakuere sine tropper og hvorfor disse to makter og Frankrike leverer våpen og ammunisjon til Israel. De tre makter forbereder Israel til et nytt eventyr som truer freden i Midt-Østen. En kriminell sammensvergelse er igang for at Israel kan besette vestbredden av Jordan etter at engelskmennene har trukket seg tilbake. Vi advarer, for

(Forts s. 7).

I Bendlerstrasse under julikuppet 1944

Hvorledes en tysk stabsgefreiter opplevet de dramatiske begivenheter i forbindelse med attentatet mot Hitler

Det var generalstabsoffiserene selv som tok seg av kupmakerne

Herbert Bruder: Ich komme wieder. Ein deutscher Soldat erzählt. Druffel-Verlag. Tilsalgs i Folk og Lands Boktjeneste.

Alle de såkalte soldatbøker som kommer ut etter en grusom og blodig krig, særlig da på den tapende parts side, gir naturligvis intet riktig bilde av den enkle soldats tanker om krigen. Det er visselig slik at krigen er ond og grusom og bringer de store lidelser over menneskene, men dette er ikke hele sannheten. Krigen er også fylt av det som er stort og edelt, av oppofrelse, av kameratskap, av begeistring og av selvovertvinning.

Den som kjenner de tyske soldater, eller som karskje

Der Führer.

selv har kjempet side ved side med de tyske soldater, vet at det som fortelles om dem, det

være seg av motstanderne eller av de geskjeftige profitjegerne som står ferdig med sine bøker for å tjene penger på å rakke ned sine kamrater, ikke har noe med virkeligheten å gjøre. Derfor er det også så velsignet å få i hendene en bok som denne, som gjør rett og skjell til alle sider. Det er ingen hesblesende forherligelse av krigen, det er ingen forloren beretning om heltegjerninger, men det er en beretning om hvorledes den alminnelige tyske soldat, som ikke selv var medlem av partiet, tenkte og følte. Og boken er noe mere. Den er en uhyre verdifull innføring i livet i de tyske kaserner, de tyske offisermesses og i alle de underlige ting som hender en soldat i felt. Alt sammen fortalt med ekte berliner humor.

Særlig interessant er beretningen om det som hendte i

(Forts. s. 6).

Konrad Sundlo:

Mat til det sultende Russland

**Til bolsjevik-paradisets etter oppdrag av
Fridtjof Nansen**

**Oberst Sundlo forteller Folk og Lands lesere personlige
opplevelser fra tyveårene**

Vår avholdte medarbeider Konrad Sundlo har sendt oss en artikkel om personlige opplevelser i Sovjetsamveldet i tyveårene og kommer i denne inn på interessante problemer i forbindelse med bolsjevikenes maktovertagelse og redselsherredømme. På grunn av lengden må vi dele artikkelen i to. Her kommer første del:

Fridtjof Nansen.

Når Quisling i sin tid omtalte Sovjet-Unionen som «det organiserte forbrytersamfunn» var det ikke fordi Sovjet-Unionen er kommunistisk, men fordi det er bolsjevikisk og fremdeles er preget av bolsjevismens moral eller mangel på moral. For ingen kommunistleder har vel noensinne — i likhet med Lenin — satt fart i sine tilhengere med ord som disse: «Alt dere gjør til revolusjonens beste er tillatt. Alt! Absolutt alt! Stjel, slå ihjel, gå igang med voldtekt! Ha ingen moralske skrupler!»

For bolsjevikenes var selvsagt kristendommen en plagsom hindring, så den ble avskaffet, og med den også den

Forts. s. 8.

Tysk soldat.

Les om:

Kan dette være sant?

Side 4

Da USA bragte kulturen til Europa.

Side 5

En dags fangst i Dagbladet.

Side 4

FOLK OG LAND

UAVHENGIG UKEAVIS

Redaktører:

ODD MELSOM, ansvarlig

ALEXANDER LANGE

Oppløsningens tegn

Det er et ubedragelig tegn på at et samfund holder på å gå i oppløsning og at menneskene har mistet noe å tro på og leve for: dette at ungdomskriminaliteten blir et problem. For det er naturligvis slik at en ungdom som tror på noe, som kjemper for noe og som er opptatt av noe utover seg selv, ikke slår seg på vinningsforbrytelser.

Det gamle keisertyskland var ingen sterk stat. Innvendig var den, som andre europeiske stater uthult av materialismens tærende pest. Den stramme tyske livsstil og den prøyssiske disiplin dannet naturligvis lenge en solid barriere mot utglidningene, og i den første krigstid var alle grepet av begeistring for fedrelandet og for den kamp det måtte føre mot en hel sammensvoren verden. Men da så nederlaget kom, knakk det hele sammen som et tomt skall. Da fikk de nedbrytende krefter plutselig fritt løp. Det var ikke noe mere og annet å tro på enn dette at en ikke trodde. Og så fikk en ungdomsforbrytelsene som en uhyggelig farsott som grep mere og mere om seg.

Fremdeles er det jo mange som husker glimt fra det Tyskland som første verdenskrig etterlot seg. Fiendens hevn forfulgte det i årevis etter at krigen opphørte, svarte troppe- vellet inn på tysk jord, den britiske blokade holdt sul- ten og elendigheten vedlike, og den beste ungdom lå igjen på slagmarkene. En stor del av de som var igjen ble ung- domsforbrytere av den verste og mest hårdkokte art. En kunne ikke gå på gaten med et armbandsur, for det ble simpelthen klippet av armene på folk med spesiallagde redskaper. Men den onde lek fortsatte. Gikk en med gull- ring på fingeren var det best å se opp på trikker og andre beferdede steder, for elles kunne en plutselig oppdage at hele fingeren var borte — klippet av med et lynskarpt sak- seinstrument, konstruert for og av den forbryterske ung- dom.

Også på andre hold bredte naturligvis oppløsningen seg. På restauranter og danselokaler kröp den seksuelle råtten- skap helt frem i dagen og midt i all elendigheten og sul- ten og fattigdommen veltet de jødiske krigsprofitorer på Kur- fürstendamm seg. Alt lå tilrette for den røde maktoverta- gelse som alltid spirer frem av oppløsningen og forbrytel- sen.

Det var i dette Europas pesthull Adolf Hitler og hans nasjonalsosialister gjorde sin historiske gjerning. Av dette kjemperike i oppløsning skapte de en sterk og livskraftig stat med en ungdom som trodde, en ungdom som kjempet og en ungdom som var villig til å ofre og lide for sin over- bevisning. I en slik ungdom gror ikke forbrytelser, men vel nok den begeistrede overdrivelse, den ungdommelige maktutfoldelse, som under visse forhold kan skyte onde og uønskede lyn av vold og brutalitet.

Påny er dette Tyskland ribbet for alt. Påny vokser ung- domskriminaliteten og oppløsningen. Påny byr en frem for den søkende og utålmodige ungdom den røde materialisme, den ødeleggende disiplinløshet, de fri seder med liberalis- me og pornografi, den kristne «tilpassning» til det onde, og geskjeftens gudebilde Adenauer. Det hele tilberedt i en saus av forgiftet hat og løgn og oppkøk av gammel synd. Kan det bli annet enn forbrytere av en ungdom som blir møtt av noe slikt?

Men dette er ikke bare et tysk problem. Dennegang må vi selv dele skjebne med den beseirede. Vi er selv et folk i oppløsning. Vi høster idag selv følgene av den liberale oppdragelse, av disiplinløsheten, av den nedbrytning av all autoritet og all tro som Dagbladet og Mot Dag og alle de andre materialismens yppersteprester har velsignet vårt samfund med i en femtiårig innsats. Og så er ungdoms- forbrytelsene over oss. Gutter på 16—17 år med kniv og

Pussig «bevis»

Bladet FARMAND er en un- derlig blanding av godt og vondt. Imellom kan det gi plass for innlegg som en ikke ventet skulle se dagens lys i det ensrettede Norge, men så dukker plutselig hestehoven til en eller annen av redak- sjonens medlemmer frem igjen. I siste nummer skriver en innsender om «FARMANDS tysk-hets», og i den anledning serverer da bladets hetsavde- ling som «bevis» på at denne hets er berettiget fortsatt, en rekke bilder hentet fra den engelske hetsbok «The Belsen Trial».

Hva beviskraft det ligger i at det i denne bok, hvis hen- sikt er åpenbar, vises fotogra- fier av strengt bevoktede ty- ske SS-folk og andre tyske sol- dater som lemper lik foran engelske steingunmunnings forstår vi oppriktig talt ikke. Det var jo ikke vanske- lig å skaffe de nødvendige lik i Tyskland etter sam- menbruddet. Engelskmen- nene selv sørget jo blant annet for det ved sine flyangrep mot den tyske si- vilbefolkning. Og ofrene for de massive flyangrep mot ty- ske byer med hundretusener av dødsopfre og klappjakten langs tyske veier mot alt som rørte seg gikk vel ikke i gra- ven av seg selv. Betegnende for det billedmateriale som serveres er at et bilde gjengir en tysk soldat som anbringer et barnelike i en massegrav. Sånne små barn satt vel iall- fall ikke i de tyske konsen- trasjonsleire? Mens de engel- ske fly på den annen side ikke gjorde noen smålig for- skjell på soldater, kvinner og barn.

Men naturligvis døde det folk i konsentrasjonsleirene også — både i de tyske, de engel- ske og de norske, for ikke å snakke om de russiske. In- gen vet bedre enn oss, at det ikke var noe sanatorieopphold.

Skeptiker.

revolver i kamp mot politiet, gangstervelde av unge men- nesker på offentlige steder, de råtne frukter av en troløs slekt.

Her nytter det såvisst ikke å rope på mere politi, flere ar- beidsskoler, mere Nic Waal og mere pjatt med forbrytelsen. Her er det bare en eneste ting som hjelper: Skaff ungdom- men noe annet å tro på enn forbrytelsen. Ta Adolf Hitlers gjerning opp og la ungdom- mens trang til død og innsats få avløp i begeistring og tro.

La oss få et samfund med positivt fortegn istedenfor det håtets forvirrede Norge med sitt forløyede etterkrigsopp- gjør, sin evige tyskhet og sitt dagbladeri, som ungdommen nå kveles i! Om partipolitikere- ne i dag er ute av stand til å gi noen tro eller begeistring, så kan de iallfall rydde sin egen augiasstall slik at det nye kan få vilkår for vekst.

Deutsche Handelskammer in Norwegen

Medlemsfortegnelse

(Trykt på Aas og Wahls boktrykkeri, Oslo november 1943).

(Fortsatt fra Folk og Land nr. 27, 29, 30, 31 og 33).

T. E. A. Teknisk-Engros-Agentur A/S, elektrotekn. Artikel, Stor- gaten 38, Oslo.
Tele Silkeveveri A/S, Seidenwe- berei, Notodden.
Tellefsen, Anders, Agenturen, Mallingsveg 35, Bygdøy pr. Oslo.
Tennant Sons & Co., Versichrun- gen, Finanzierungen, Metalle, Tollbugaten 27, Oslo.
Tento, A/S, Tinten- und Farben- fabrik, Fr. Nansens Plass 4, Oslo.
Thaulow & Co. A/S, Chr. Auto- zubehör en gros, Kongens gate 6, Oslo.
Thiis & Co. A/S, Bauartikel, Postboks 370, Oslo.
Thofte & Co. A/S, E. S., Schiffs- makler, Spedition, Befrachtung, Prinsens gate 2, Oslo.
Thon, Chr., Ingeniør, Direktor, A/S Eidsfos Verk, Eisengiesserei, Eisenbahnwagen Herstellung, Eid- fos.
Thorbjørnsen, An., Eisenwaren und Bauartikel en gros, Kongens- gate 14, Oslo.
Thoresen & Thorvaldsen A/S, Ei- sen, Stahl, Metalle, Storgaten 51, Oslo.

Thorsen, Georg, Agenturen in Manufakturwaren und Konfek- tion, Oscars gate 74, Oslo.
Thorstensen, A., Kolonialwaren en gros, Porsgrunn.
Thue, John, Möbel- und Bürobe- darfsartikelagentur, Munkhaug- veien 7, Trondheim.
Thunes mekaniske Værksted, A/S, Maschinenfabrik und Eisengiesse- rei, Postboks 225, Skøyen pr. Oslo.
Thyholdt, Brødrene, Grosshandel und Agentur, Radiohandlung, Tromsø.
Tiller R., Farbenhandel, Mellem- veien 1, Trondheim.
Tinboden, Forstoff A/S, Futter- mittel, Trondheim.
Tinfos Jernverk, A/S, Ferrolegi- erungen, Notodden.
Tingstad, A/S, Eisenwaren- und Werkzeugagenturen, Brugaten 24, Oslo.
Tingvoll Ullvarefabrikk, A/S, Mantel- und Anzugsstoffe, Ting- voll.
Tiedemanns Tobaksfabrikk, J. L., Stensberggaten 27, Oslo.
Titan Co. A/S, Farbenfabrik (Ti- tan-Weiss), Fredrikstad.

Fortsettelse neste nr.

Vi takker hjertelig

for at så mange av våre abonnenter allerede har be- talt bladpenger for 1959. Det er en stor hjelp for oss å få pengene så tidlig som mulig. Og derfor våger vi også å be dem som ikke har ordnet med betalingen om å gjøre det snarest.

Og så må vi naturligvis også takke for at så overvelden- de mange har sendt oss en li- ten (noen også en stor forre- sten!) støtte utenom selve bladpengene. Det er ikke sik- kert en femmer gjør så mye for den enkelte, men for oss er det avgjørende å få en slik ekstra hjelp. Vi kan ikke tak- ke de mange direkte for den- ne hjelpsomhet, men derfor er vår takknemlighet like stor, og så ber vi da de mange motta takken på denne måte.

Og så håper vi da de som betaler bladpengene nå frem- over også kan ha noen ekstra kroner å avse!

Tillfellet Løberg

som vi behandlet på leder- plass for fjorten dage siden har ikke dementert vår på- visning av at han selv før val- get i 1956 forhandlet med en av Forbundets funksjonærer en handlemåte han fordømte på det sterkeste når det gjaldt andre stortingsmenn. Stor- tingsmennene har hver uke anledning til å lese Folk og Land og for sikkerhets skyld sendte vi et ekstra eksemplar til herr Løberg under adresse Stortinget, så hvis herr Lø- berg har beåret Stortinget

Gæster i Mindelunden

I «Berlingske Tidende» læ- ser man i Dag (31/10) til Mør- gen, at det danske Kommu- nist partis Kongres paa Chri- stianborg har Besøg af «alt 25 udenlandske Gæster, re- præsenderende 16 Landes kommunistiske Partier», og at «Repræsentanterne for Sovjetunionen, Kina, Polen, Ungarn, Østrig og Sverrige i Gaar aflagde Besøg i Minde- lunden i Ryvangen».

I denne Forbindelse er det ganske interessant å notere, at den sidste Gæst i Minde- lunden var Kong Olav af Nor- ge og den næstsiste Dron- ning Elisabeth af England.

Hvem skal nu næste Gang træde i de udenlandske Kom- munisters Spor?

Hvidovre den 31./10. 1958.
Frede Jordan.

med sitt nærvær i denne tid, må vi vel ha lov til å gå ut fra at han infet har å bemerke til vår påvisning av de fak- tiske forhold.

Men da synes vi også opp- riktigt talt at han selv burde gå litt stillere i dørene for fremtiden.

Ord for dagen:

Martha Steinsvik: «Man har tenkt å gjøre NS-folkene til en pariakaste. De vil møte en steinhard blokk!»

Siegfried!

En dags fangst i Dagbladet

Hva Dagbladet står for vil kanskje nedenstående plukk fra bare et nummer av bladet fortelle den som ikke er helt blind:

Overskrift på første side: «SS-bødlene myrdet jødiske fanger med paraplyer». I teksten heter det:

«Schubert og Sorge er tiltalt for å ha slått fem jøder sønder og sammen med deres egne paraplyer da de kom til Sachsenhausen. Buscher (et vitne) har tidligere forklart at Schubert var med på dette. Nå er han ikke så sikker lenger.

Reinhold Scheil — som forklarer seg etterpå — er heller ikke sikker på det lenger!»

Den lenkede og strengt bevoktede Schubert, eller det som er igjen av ham etter 13 års fengsel, benekter å ha vært med på det han beskyldes for, og det gjengis slik i Dagbladet:

«— Jeg holder fast ved det jeg har sagt før, sier han truenue!»

Dommeren som tydeligvis er av typen Erik Solem, har for ordens skyld tatt sitt standpunkt før saken begynte, og er med på å låne og plage de to tiltalte så godt han kan. Det vil si, Sorge behøver en ikke å gjøre noe ved. Han er statsadvokatens kronvitne. Han slår helene sammen og tilstår på løpende bånd for noen nesten får spurt ham. Om det forteller Dagbladet:

«Jern-Gustav anstrenger seg etter beste evne».

Vi gir en prøve på replikkvekslen mellom denne «dommer» og tiltalte:

«Et vitne om Schubert: Han kjenner veien til Klinkenwerk-kommandoen.

Dommeren (ironisk): — Det er vel en Kapo som har fortaitt ham om den.

Schubert: Det som vitnet sier er blank løgn. Jeg holder fast ved det jeg har sagt.

Dommeren: Værsgod! De regner vel med å forlate retten som et hvitt lam - - ».

I en kronikk «Dramatisk oppgjør mellom venstre- og høyre-kristne» skriver Yngvar Ustvedt meget saklig og uten affekt om tortur og lignende i dagens Frankrike — altså det en med så varig indignasjon beskylder det tyske SD for. Er disse linjer i kronikken myntet på Dagbladet selv?:

«han bør kjempe mot alle former for vold mot mennesker — og ikke bare mot den vold som dreper og myrder åpenlyst, men framfor alt mot den som knuser mennesker under et eiler annet politisk eller økonomisk system».

Ustvedt og Dagbladet forteller om de arabere som Frankrike torturerer og myrder. Hva med dem som Israel gjør det samme med? Er de noen tårer verd?

I spalten «Du store nye verden» behandler Li de angrep som i USA har vært rettet mot jødiske synagoger og får anledning til å

Kan dette være sant?

Indiske og egyptiske aviser hevder at Røde Kors er blitt avvist av Israel da det ville undersøke beskyldninger om tortur.

Araberen Ahmed Osmans ulykkelige skjebne i fengslet i Haifa.

Det har vært grått tårer over jødernes tragiske skjebne og kanskje med rette. Men det er også andre som er verdt tårer. Det er også andre verdenssamvittigheten og den spesielle norske gren av den bør befatte seg med.

For eksempel med den arabiske fange Ahmed Osman, som torturert på det grusomme venten på døden i det israelske fengsel i Haifa. Hans historie, som blant annet de indiske aviser er fulle av og som har skapt den dypeste misstemning mellom Nehru og general de Gaulle, er lærerik på mange måter.

Kairoavisen «Al Gumhuriya» (Republikken) har i særlig grad gått inn for å redde den ulykkelige og vi henter disse opplysninger i denne avis, men skulle noen tvile på riktigheten av den grunn, så viser vi til hva kjente indiske aviser som «Madras News» og «India Tribune» har skrevet om denne sak.

Ahmed Osman var ansatt i det egyptiske ministerium for nasjonal føring. Han er bare 31 år gammel. I 1948 giftet han seg og er far til to barn, Narriman og Nabil, henholdsvis 8 og 5 år gamle. I 1955 og 1956 oppholdt han

kaste skitt på en masse mennesker. En tegning med et hakekors på illustrerer artikkelen og det fortelles at den ble funnet «hos en av de mistenkte». Dermed er da naturligvis skyldspørsmålet avgjort og lesernes tanker dirigert i den riktige retning. Antagelig ble han «mistenkt» fordi han tegnet hakekors.

En passant nevnes det at den store avis «News» beskylder kommunistene for å stå bak disse angrep på jødernes religion, som best kan stilles i klasse med Dagbladets hjemlige og ustanselige angrep i sine spalter på den kristne religion. «News» viser til jødeforfølgelsene i Sovjetsamveldet.

Men denne forklaring tilfredsstiller selvsagt ikke bolsjevik-vennen i Dagbladet. Det er naturligvis «nazi-elementer» som har vært på ferde. Og så siteres det da noe som den noksom bekjente «Herald Tribune», som er av Dagbladstypen, insinuerer. Vi forutsetter den bemerkning at «Herald Tribune» i det siste har utmerket seg ved voldsomme angrep på det antikomunistiske blad «Common Sense» og overlater så ordet til Dagbladet, som gjengir en samtale den amerikanske kollega har hatt med admiral Crommelin jr. i Alabama, en kjent nasjonalist og antikommunist:

«Admiral, dette er Herald Tribune.

— Er De jøde?

seg i Frankrike for å ta en akademisk grad i sitt fag, statsøkonomi. Da Englands, Frankrikes og Israels overfall på Egypt fant sted i oktober 1956 ble han arrestert av franskmennene og sendt til Israel med den begrunnelse at han skulle ha tatt del i antifransk virksomhet. Israelerne åpnet de dystre porter i fengslet i Haifa for ham, og i dette fengsel ble han etter hva den egyptiske avis hevder underkastet de mest grusomme former for tortur. Man lot ham være dagelang uten mat, rev neglene av ham og behandlet ham med elektrisk sjokk for å bryte hans motstandskraft.

Det ble fra den egyptiske avis' side gjort henvendelse til Det internasjonale Røde Kors for å få dette til å gripe inn. Røde Kors sendte straks sin representant for Midt-Østen til Israel, men myndighetene der vegret seg for å la representanten se fangen. Som nestemann reiste en representant fra hovedsetet til Israel, men ble også avvist.

Også Indias ministerpresident Nehru har tatt affære og har vendt seg til general de Gaulle med anmodning om at Frankrike måtte kreve tilbakelevert den ulykkelige Ahmed Osman, som det selv hadde utlevert til Israel. Men de Gaulle vil ikke støte Israel og forholdt seg taus.

Imens er Ahmed Osman, etter hva «Gumhyria» meddeler, fortsatt blitt torturert. Både bena og hendene er fullstendig ødelagt og den engang vakre og sunde og intelligente mann er bare et menneskelig vrak. Nå er han også dømt til døden. Grunnen til torturen er at man ville forsøke å få ut av ham en bekreftelse på den gamle løgn om at det er «naziene» som driver den egyptiske propaganda og at Nasser er sovjetvennlig.

Både de egyptiske og de indiske aviser har brukt de aller sterkeste ord i denne forbindelse, både mot Israel og

mot de Gaulles Frankrike. De indiske aviser skriver at vi vet «hvor stor vesteuropeerens trang til følelsesløs råhet og djevelsk grusomhet er». Og de angriper i denne forbindelse også kristendommen og imperialismen. Også de Gaulles godkjennelse av torturen i Algerie trekkes frem og avisen «India Tribune» skriver ordrett: «Vi indere fører ikke krig hvis vi kan unngå det. Men skulle vi ikke, før den samlede arabiske verden i vrede kaster seg over Israel og dermed utløser en ny verdenskrig, la en indisk armé besette hele Israel, befri den stakkars Ahmed Osman av menneskelige grunner, og stille umennesket Ben Gurion og hans bøddelknekter for retten for å la dem dømmes av en internasjonal rett for sin djevleskap».

Bladet hevder ellers at de Gaulle står favedypt under både Stalin og Hitler i denne henseende, for både Hitler og Stalin var mottagelige for menneskelig følelser, som bladet skriver.

Det er rystende opplysninger som meddeles i disse egyptiske og indiske aviser. Enten det er riktig eller ikke det som skrives, så kan ikke verden samvittigheten avfinne seg med at denslags blir hevdet uten å forlange foretatt en inngående undersøkelse. Også det Israel, som anklager Hitlers Tyskland og hever store skadeserstatninger for det som overgikk jøder i Hitlers leire, får finne seg i å åpne sine fengsler for en internasjonal undersøkelse etter de stadige klager om tortur, mishandling og de grusomste forbrytelser.

Tilfellet Ahmed Osman er ingen indre fransk-israelsk sak, men vedrører hele den verden som har vist deltagelse for jødernes ulykkelige skjebne. Vestens anseelse forlanger at kortene her blir lagt på bordet.

Armin.

Araberflyktninger drevet ut i ørkenen av israelene.

Da USA bragte kulturen til Europa

Nordmannen Halfdan F. Harnoll forteller sin historie og den rumenske diplomat general Gheorge sin

Hva representerer „The Scandinavian Times“?

Noen geskjeftige folk i København utgir et blad på engelsk, som heter «The Scandinavian Times». Det oppgir seg å gå inn for «Commerce — Tourism» og naturligvis «Culture», som bladet mener Europa nå bør tilegne seg noe av — fra USA. Vi ville naturligvis ikke ha befattet oss med dette blad, som vel må være beregnet på de amerikanske okkupasjonstropper i Skandinavia, og som også synes å ha visse kontakter i amerikanske ambassadekretser, hvis vi ikke hadde funnet en pussig artikkel av en ung nordmann ved navn Halfdan F. Harnoll, slått stort opp på første side. Det fortelles i denne artikkel av den observante Harnoll at «naziskyggen» fremdeles ruger over Norge og at et «Hitler-parti» står opp igjen.

Grunnlaget for disse forbausende opplysninger er Morgenpostens injuriefelttog mot Forbundet og Dagbladets kandestøperier om vår ondartede «politiske virksomhet», som såvidt vi skjønner skal bestå i at vi har forsøkt å interessere stortingsmenn for det største innenrikspolitiske problem i Norge idag og i å ha truet med å stemme på dem som tar dette problem alvorlig.

Ellers fortelles det i artikkelen følgende, som sikkert vil vekke interesse hos våre lesere — og kanskje også litt forbauselse:

Storbritannia og USA er selvfølgelig hovedskyteskiven for nazistene. Og som følge av den generøse amerikanske hjelp til Norge etter krigen betraktes USA som særlig farlig.

Det er takket være denne hjelp at Norge idag har en av de høyeste levestandarder i

Europa. Men Norges «nazis», som under krigen var «kulturelle» og etablerte et «kulturdepartement» klassifiserer nå USA som «landet med den primitive musikk», «landet uten kultur» o.s.v..

Etter denne orientering som ikke nettopp skal kunne overbevise noen om USA's kulturelle standard, slutter artikkelen med det smukke håp, som allerede er forfeilet: «Det blir alminnelig antatt at «Forbundet for Sosial Oppreisning» ikke vil overleve (Morgenpostens injurier og «folkets forakt»).

*

Vel. Kultur og kultur. Det var mange som med spenning ventet å få se de berømmelige utslag av USA's kultur, da verdenskrigen sluttet og de amerikanske kulturapostlene av alle kulører strømmet inn over det europeiske kontinent. Blant dem som ventet var også Rumenas tidligere ambassadør i Berlin, general Jon Gheorge. Han har utgitt en bok om dette møte på det tyske Druffell-Vogelag «Automatic Arrest. Wie die kleinen Kreuzfahrer des Onkel Sam die Europäer «umerzielen» wollten — und wie sie es machten». Boken kan bestilles gjennom «Folk og Lands Bok» tjeneste av alle interesserte. Den koster kr. 24.— innbundet.

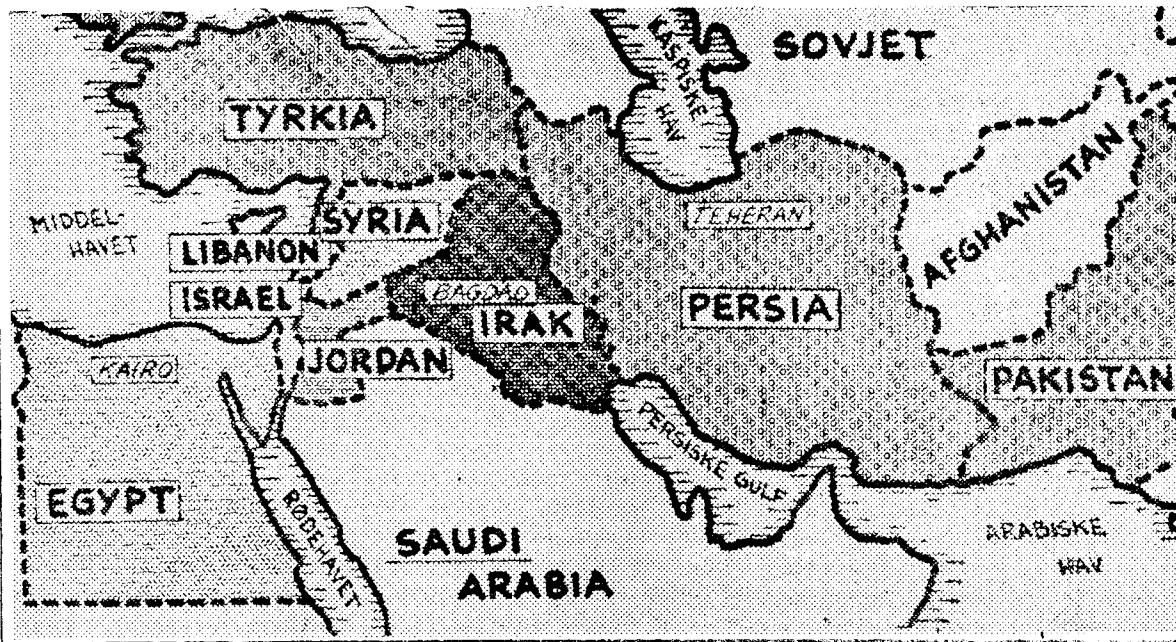
Vi lar den rumenske diplomat og general, som ingen «nazi» var og som ble sloppet løs igjen uten en unnskyldning etter å være slept rundt i de amerikanske konsentrasjonsleire i årvis, få ordet til en aldri så liten beretning om de amerikanske kulturbærere som nordmannen Halfdan F. Harnoll tar så

(Forts s. 7)

Omar Amin von Leers:

Øst- og Syd-Arabia

Hvor den arabiske nasjonalisme og den britiske imperialisme møtes.

III.

På to steder møter den arabiske nasjonalisme områder som den britiske imperialisme har lagt sin pansrede neve på mot den innfødte arabiske befolknings vilje. I disse områder er ethvert sosialt og økonomisk framskritt stanst.

Det ene område er ved Den persiske bukt, syd for den store havneby i den unge republikk Irak, Basra, hvor den arabiske nasjonalisme støter på en av de spyddodder som den britiske imperialisme, støttet på sin flåtemakt engang drev frem for å hindre den tyske Bagdad-jernbane. Her ved Den persiske Bukte er det oppstått en forrevolusjonær situasjon, og på et sted — i Oman, kjempes det allerede mot britene. Det er også et område med gamle revolusjonære tradisjoner, fylt av islamske strømninger som en kunne betegne som vesentlig revolusjonære, ja sogar som sosialrevolusjonære.

Det annet område er det som ligger syd for den aldri fastlagte grense for kongeriket Jemen, som i dag er en del av De forente arabiske stater, under ledelse av president Gamal Abdel Nasser. Det kan noteres at Jemen trass i sin monarkiske statsform og sin forbausende konservatisme har søkt og funnet Pekings vennskap mot Britannia. Dreier det seg ved Den persiske Bukte om nødvendigheten av å forene og fri fra det britiske «Divide et impera» det område som er splittet opp i en mengde meningsløse småstater, så gjelder Jemens kamp om Aden å trengte britene bort fra det store område som nå omfatter de to protektorater Aden og hindre dem i å sette seg fast der.

Begge umosoner berører hverandre og står i samme forhold som kommuniserende rør. Begge har som oppland det veldige kongerike

Saudi Arabia, om hvem det ennå ikke kan avgjøres om det vil lykkes den hemmen- de amerikanske innflytelse å hindre det kjempemessige, sosialt tilbakeliggende land å slutte opp i strømmen av den arabiske nasjonalisme. Det lønner seg å se på de to kjempemråder i sammenheng.

1. Den revolusjonære elendighetssone ved Den persiske Bukte.

Kuwait.

Reiser en østover fra Basra langs kysten av Den persiske Bukte så støter en på et statsområde, som selvom det kan betegnes som elendighetens naturlige hovedstad, på ingen måte selv er et fattig område, men tvertimot er rikt på jordens skatter. Det er området Kuwait. Ordet kommer av «kut», som betyr festning, altså «den lille festning» eller fort. Staten omfatter også de små øyer Bubiyan og Safwan og når til Mosallimiya (27 grader nordlig bredde). Hele staten omfatter bare 15 000 kvadratkilometer og er et flatt ørkenaktig land med 160 000 innbyggere. Av disse er 30 pst. meget fattige beduiner, mens det i de rike oljeområder ved byen Kuwait har samlet seg en araberbefolkning som mest er innvandert fra Irak. Også omdannelsen fra forarmet beduin, som bilen har tatt det økonomiske grunnlag fra ved å fortrenge kamelen, til oljearbeidere er i rask utvikling. Byen Kuwait selv har idag 35 000 innbyggere og videre 2000 innbyggere befinner seg i det lille fruktbare jordbruksområde ved Dahra.

Staten Kuwait har overdratt sin utvinnsrett til olje til «Kuwait Oil Company» og i dette selskap har det amerikanske Gulf Oil Corporation 50 pst. av kapitalen og

det gamle Anglo-Persian Oil Company 30 pst. Så finnes det mellom Kuwait og Saudi Arabia en nøytral sone, hvor oljerettighetene er overdratt til American Independent Oil Company og Pacific Western Oil Corporation. Kuwaits oljereserver er meget betydelige og ble i 1947 anslått til 4,5 milliarder barrels. Den store konflikt mellom Anglo-Persian og Irak, som dengang sto under ledelse av ministerpresident Mosadeq, har ført til en økning av produksjonen i Kuwait, som dermed er blitt det viktigste oljeland i Orienten for England. 5 000 innfødte oljearbeidere med sine familier danner en vesentlig og kjøpekraftig del av befolkningen. Særlig viktig er den nye oljekilde ved Mina al Ahmadi blitt og Kuwait Oil Co har forlagt sitt tyngdepunkt dit.

Kuwait er i dag et rikdommens land med stor økonomisk betydning. Det har gått slik skjont staten i sin tid ikke ble grunnlagt for oljens skyld, men av misunnelse mot de tyske planer om Bagdadbanen. Fra 1880 av tok England sheiken av Kuwait under sin beskyttelse mot hans overherre den tyrkiske sultan. Sheik Murarrak antok så med engelsk beskyttelse titlen sultan. Den nåværende hersker av Kuwait, Sheik Abdullah al Salim, som har regjert siden 1950 er en høyst moderne herre som benytter sine store oljeinntekter til å bygge vakre skoler og sykehus og har gjort Kuwait til en blomstrende by. Med den stigende opplysning har han også vakt og utbredt den storarabiske nasjonalismes ånd. En motvekt mot disse strømninger av storarabisk karakter danner den britiske agent, som er underlagt den britiske Political Resident på

(Forts. s. 6).

Øst- og Syd-Arabia

(Forts. fra side 5).

Bahreingyene. Denne mektige representant for den britiske makt i Den persiske Bukt er i øyeblikket Sir Bernhard Barrows.

Bahrein.

Bahrein er ingen ren oljestat som Kuwait, men ligner ellers denne stat på mange måter.

Bahrein omfatter 5 øyer, ialt 552 kvadratkilometer, nemlig Moharraq, den ubebodde Omm Kawsan, Sitra og Nabih Salih, som er temmelig rike på oljekilder, som også springer frem fra havbunnen og temmelig tett befolket med sine 120 000 innbyggere. Bahrein var en av arabernes sene erobringer. Etter at den hadde vært i persisk besiddelse kom den på portugiske hender fra 1507 til 1622. Perserne tok den så fra portugiserne og hadde landet i besiddelse til 1884. Grunnstammen av befolkningen var imidlertid også under perserherredømmet ren arabisk. Det dreier seg om arabere som er kommet fra området ved Al Hasa. Den arvelige sheik for disse Otub-araberne gjorde slutt på det persiske herredømme — men fremdeles gjør Iran krav på

øyene — og stiller seg under britisk beskyttelse.

Den nåværende hersker, fyrst Salman ibn Hamid hersker så under britisk beskyttelse over sine 120 000 undersåtter, som nesten alle — med unntagelse av 10 000 persere og noen hinduere og etterkommere etter negerslaver, er renblodige arabere. Han har anvendt de mange penger som han får fra Bahrein Petroleum Company, som eies av Standard Oil Company Texas Corporation til utvikling av den vakre hovedstad Manama og til å bygge skoler og sykehus. Bahrein er ikke helt så ensidig bygget opp på olje som Kuwait. Det har et blomstrende jordbruk og også det gamle perlefiske eksisterer fremdeles. Det finnes også en blomstrende småindustri. Nettopp fordi Bahrein er så utviklet lever her den kjempende arabiske nasjonalisme. Under angrepet på Port Said kom det på Bahrein til fiendtlige demonstrasjoner mot England og det ble satt fyr på noen oljebrønner. Det har også vært på tale å lage en Golf Federation sammen med Kuwait og noen små sheikdommer på den såkalte Piratkyst.

(Fortsettes).

I Bendlerstrasse under julikupet 1944

Bendlerstrasse i Hærens overkommando i forbindelse med attentatet mot Hitler i juli 1944. Her får man det hele fortalt av et øyenvitne. Vi gir leserne en liten smakebit i norsk oversettelse, som imidlertid vanskelig kan gi noe riktig bilde av forfatterens festlige og muntlige berlinerjargon.

«Tyvende juli følte jeg meg trøstesløs bekymret i vårt nakne kontor med de sprukne vegger og den overdådige utsmykning, som besto av en avrivningskalender, et tåpelig bilde av et furutre fra Mark Brandenburg og et fotografi av generaloberst Fritsch. Om ettermiddagen følte jeg meg først riktig forvirret, for i mellomtiden var det blitt kjent at man hadde foretatt et attentat mot Føreren! Kort etter het det i huset offisielt: Føreren er død!! —

Nå begynte skrivemaskinene å rase. Det ble gitt ordre om Valkyrje. «Valkyrje» var stikkordet for alarm i Ersatzhæren, skjønt denne hær naturligvis neppe hadde våpen — helt bevæpnet var i høyden underoffisersskolene og officerskursene, samt etpar spesialformasjoner. Men det var forståelig for oss at det ble beordret alarm, for det måtte jo bli et nydelig virvar så snart Hitlers død ble alminnelig kjent.

Vi begynte straks å gjette på hvem som ville bli etterfølgeren. De fleste tenkte på Göring, skjønt vi ikke hadde stor tiltro til ham lenger. Andre tippet Himmler. Jeg skjønte jo at man nå sikkert trengte en hard en, og jeg forestilte meg Himmler som det, skjønt han egentlig så ganske spissborgerlig ut. Goebbels kunne man bare

er dette forspillet til en doktoravhandling».

For det kan vel ikke være mulig — selv i Norge — å få en doktortrad på slikt?

Så forteller da den ikke ukjente Lise Lindbæk i et intervju med bladet, at «journalisten trenger beskyttelse når han intervjuer politikere!» Hvis det er Dagbladet eller dets kampfelle «Aktuell» som intervjuer, ville vi være tilbøyelig til å si det motsatte.

Fra et «fagfoeningsmøte» i Bergen leverer bladet et referat fra «vårt Vestlandskontor». Der har overingenør Leif Nordstrand holdt foredrag om erstatning fra Vest-Tyskland til det han kaller «krigsfangene» — hva nå det måtte være, har det beviselig ikke var noen krig etter kapitulasjonen i juni 1940. Det var mange store ord. Noen av krigsfangene krevet at Norge skulle si opp kulturavtalen med Tyskland (men naturligvis ikke med Sov-

tenke seg som funksjonær, men riktignok av første klasse, ja av luksusklasser.

Vi fikk forresten ikke synnerlig tid til gjetninger, for det ble en løping og en skrivning i ett kjø, og bare imellom fikk man tid til å stå litt i korridoren sammen med kameratene. Og da så en bare gravatvorlige anikter overalt.

Med offiserene var det noe underlig. Enten var de helt forvirret, eller de var opphisset eller de snek seg rundt på tåspissene. Herregud, hvor var sjefen? Herr oberstløytnant Bernardis gjorde nesten intet. Han hadde en smittsom magesyke (det visste vi fra fru Dirmel, som hadde måttet koke te til ham mange ganger om formiddagen), og nå så han helt gul ut i ansiktet og var aldri lenge å få fatt i på samme sted. Major von Oertzen hadde melt seg fra tjeneste til Wehrkreiskommando og Andressen var på en «tjenestereise», tror jeg.

Som vår Oberfeldwebel Dux — en gammel kriger fra første verdenskrig og SA-Sturmführer i Luckau og nå velbevandret i OKH — stakk hodet ut av vinduet for å trekke litt frisk luft og derunder så på vriften nede på gårdsplassen, snudde han seg plutselig og sa: «Synes dere ikke det er rart at det er så mange fremmede her?» — Det stemte: man så mange ukjente ofisersansikter og hørte mange stæder grevitler og liknende. Hm — — —

Den unge løytnant Klaus- ing, også en ny offiser i vår avdeling, hadde nettopp diktet fru Dirmel en ordre til mangfoldiggjørelse og stormet ut igjen med sine papper. Fru Dirmel kom helt blek etter ham og hvisket: «Alle Gauleitere skal arresteres — —!»

Hva? Hvem skulle gjøre det? Og hvorfor — —? For å gjøre målet fullt skrek plutselig en bjørnestein et eller annet sted i huset, tydeligvis i nærheten av et åpent vindu: «Det er jeg aldri med på! Det

jet) og nekte tyske turister adgang». Og naturligvis skulle vi ikke finne oss i å få tyske offiserer på Kolsås». Det eneste vi skal finne oss i er øyensynlig at tyskerne skal forsvare oss og resten av Europa i neste krig.

Det mest forbausende var imidlertid følgende opplysning, som vi siterer ordrett fra Dagbladet:

— Mange norske nazister har fått erstatninger, de har fått sine gode stillinger tilbake i samfunnet.

Hvor finnes disse lykkelige? Siegfried.

er jeg aldri med på!» Dux var blitt enda blekere. «Det er jo general Kortzfleisch — sjefen for Wehrkreis II, Berlin-Brandenburg!»

Nå var saken klar for meg: mine frykteligste anelser i Kurmark hadde ikke bedratt meg, og jeg ble grepet av et vilt raseri. Og dog visste jeg ikke engang det verste; nemlig at en høy prøyssisk offiser hadde lagt en bombe under bordet til sin øverste krigsherre for så hurtigst å forsvinne for å overta forretningene — —.

Det ble ikke noe av forretningsovertagelsen. Litt etter litt og i all hemmelighet søkte de offiserer i overkommandoen sammen, som ikke hadde noe med kupet å gjøre. De rustet seg til forsvar, og så var jeg igjen glad for at min sjef ikke var der. Han hadde sikkert kommet til å forråde seg selv og foreløpig styrte jo «de andre».

Først og fremst organiserte de «regjeringstro» generalstabsoffiserer våpen: ganske enkelt en hel lastebil med maskingeværer, maskinpistoler og håndgranater fra Tøyhuset i Spandau! De sammensvorne var så opptatt av seg selv at de ikke la merke til at kontorpersonalet bevæpnet seg mot dem.

Jeg skal si jeg var glad da jeg igjen hadde en maskinpistol i hånden, og min venstre arm virket ikke mere så stiv. Den gamle Dux snappet et gevær 98 og skar tenner. Og slik var det med alle, fra den lamme skytter til den grånedde Stabsfeldwebel.

Foreløbig skjedde det intet. Vi hadde ordre til å bli på rommene. Heller ikke stenografdamene fikk lov til å gå hjem og så kokte de te og kaffe på sine kokeplater. Så delte man oss inn — gudskjelov, endelig ordentlig inndeling igjen! — i opprullingskommandoer for hver korridor. Jeg fikk området i nærheten av general Olbrichts stabsrom. Så ventet vi igjen, og nå temmelig utålmodige, for i mellomtiden hadde vi hørt i radio at Føreren slett ikke var død. Det kunne jo også være en løgn — men det hevet ialfall stemningen betraktelig.

Det var blitt natt. Jeg kikket flere ganger ut i halvmørket i korridoren. Det syntes å være en konferanse i generalsværelset. Idag vet jeg hva de gjorde der. General Olbricht eller oberst Stauffenberg meddelte offiserene i huset at en som følge av den alminnelige forvirring måtte regne med angrep på Bendlerblokken fra SS. Og så delte de inn offisersvakter, og nettopp av de offiserer som ikke hadde noe med kupet å gjøre. Jeg tror det er en frem-

En dags fangst i Dagbladet

- Hvilken rolle spiller det?
- Hva er Deres navn?
- Paul Tobekin, svarer reporteren.
- Er De født i USA?
- Ja, i Chicago. men hvilken rolle spiller det?
- Hvilke skoler har De gått på?
- New York University.
- Well, det er litt av en anklage. Er De medlem av kommunistpartiet?

— Nei, men hør admiral, jeg ringte for å få svar på et spørsmål. Og så spurte da det fine blad øyensynlig om admiralen hadde tent på jødiske synagoger. «Admiralen hadde ikke noe med saken å gjøre, sa han». Er det ikke som vi skulle lese vårt eget kjære Dagblad med dets perfide form for injuriering?

Den som måtte være redd for at Dagbladet i det nummer vi behandler skulle ha glemt å gi sine bolsjeviske venner en liten håndrekning, kan vi glede med at så naturligvis ikke er tilfellet. Det er visse ting som alltid går hånd i hånd i disse aviser, og det forsiktede underhåndsarbeid for å bane veien for de røde er en av dem. Bladet uttaler i samme artikkel som den sist gjengitte, sin indignasjon over at «kultursamarbeidet» mellom USA og Sovjet ikke er helt i orden. En rød pianist skulle ha holdt en konsert

i Brooklyn. «Men konserten måtte avlyses fordi Brooklyn er et av de områder i USA som myndighetene ikke tillater sovjetrussiske borgere å besøke. Andre områder er Indianapolis, Los Angeles og San Francisco». Fy, slike områder hvor utlendinger ikke får ferdes finnes som bekjent ikke i Sovjetsamveldet!

Men vi er fremdeles ikke ferdig med dagens høst i Dagbladet. Den store historiker Jørgen Juve skriver om boka til den like store historiker overrettssakfører Sverre Hartmann «Spillet om Norge» følgende dypsindige betraktning: «De (tyskerne) luller seg alle fort fast i den svindleriske tro at Norge må tas for å hindre britene i å komme foran!» Historikeren Juve er antagelig den eneste mann i Norges land som fremdeles ikke er klar over det britene selv forlengst har innrømmet, og som Koht faktisk visste alt i 1940, at det var britene som med kalt blod provoserte frem det tyske angrep på Norge med sine engrepsforberedelser.

Er det denslags «historie» også Hartmann serverer, så tør det være tvilsomt om det nå, etter at folk har begynt å gjenvinne sin nasjonale samling, er mulig å oppnå det Juve antyder: «Hartmann har åpenbart et rikt stoff å øse av, og etter hva vi forstår

gangsmåte som kalles «Uriasbrevet» eller «Veien til jernhammeren» — —.

På den annen side visste de offiserer som ikke hadde noe med kupet ennå ikke offisielt at det dreiet seg om et offiserskup. De kunne jo ikke spørre i hovedkvarteret og de kunne heller ikke forlate huset mere. Så tok de mot ordren. Men, da ordrestedelsen var slutt og de yngre offiserer hadde fjernet seg, ba eldstemann av de offiserer som ikke var med på kupet, det var en oberst, om å få en kort samtale med generalen. Og generalen gikk inn i sideværelset sammen med fire generalstabsoffiserer.

Der ba obersten på sine kameraters vegne om straks å få en utilhyllet beretning om det som hadde gått for seg i overkommandoen, da de ellers ikke så seg istand til å oppfylle sine plikter lenger. General Olbricht rettet seg da opp noe vaklende og støttet seg til skrivebordet. Så sa han: «Javel, mine herrer, oberst Graf von Stauffenberg har i den tungeste time påtatt seg å rydde tilside den hittidige forbryterske ledelse for å rive det arme tyske folk bort fra avgrunnen. Den nye regjering blir straks dannet».

Så må det ha blitt en pause og så føyet Olbricht noe temmelig absurd til: «Jeg minner dere, mine herrer, på deres faneed og venter at dere slutter opp om Tysklands nye regjering i ubrytelig troskap!» Så var det ikke noe mere. De fire generalstabsoffiserer sto stumme helene sammen, gjorde et stivt bukk og så forlot de rommet.

Jeg hadde tidligere sett at de andre offiserer forlot rommet og nå så jeg oberstløytnant Krill, som var en av de fire generalstabsoffiserer og føreren for min opprullingskommando. «Gjør klar» hvisket han til meg da han gikk forbi, og vi gjorde oss klar. Kort etter kom han tilbake med etpar mann til og vi sluttet rekken.

Jeg hadde ikke kunnet tenke meg i drømme at jeg en gang skulle snike meg inn på egne offiserer med maskinpistol! Nå, egentlig snek vi oss ikke, men trampet nedover gangen mot generalsværelset temmelig høylydt. Og se, hvem kommer ut? Herr oberst Merz von Quirnheim, som hadde vært min frontopplevelse.

Krill med den usikrede pistol i hånden sa: «Herr oberst, jeg ber om Deres våpen!» Obersten kvakk til og skrek: «Hva innbiller De Dem, herr oberstløytnant Krill? Er De — —?» Men Krill avbryter ham og sier: «Herr oberst, dette har ikke lenger noen hensikt!» Så ler plutselig Merz idet han ser at vi står der skuddferdige i halvmørket, og sier rolig: «Nå, godt!» Han ler igjen og går uten våpen til bevoktningspersonalet i bakgrunnen (allerede inn-delt!) Han ga opp spillet og

Forbereder Israel - ?

(Forts. fra s. 1).

denne forbryterske handling vil styrte Midt-Østen ut i krig.

En målsmann for Israels utenriksministerium demotiverer denne melding og sier: «Det er ikke det ringeste grunnlag for dette rykte om mobilisering av våre tropper eller krigerske forberedelser i Israel». Med hensyn til denne erklæring, kan en kanskje minnes Bismarcks berømte ord: «Jeg tror først på en melding når den blir offisielt demotert».

Flyktningemeddeleiser fra Israel sier klart at det er igang en truende oppmarsj av kjernen av den israelske hær mot Jordan. Det dreier seg om store forband som er utrustet med de mest moderne våpen. Bak de regulære forband følger ordnet i avdelinger hordene av de fryktede terrororganisasjoner «Stern-Bande» og «Irgun-Zwai Leumi», som

fortrakk ikke en mine mere resten av aftenen inntil han døde i sandhaugen. Da skal han ha ledd ennå en gang.

Vi trengte nå inn i generalsværelset hvor Graff von Stauffenberg nettopp skulle til å forsvinne ut av en side-dør. Krill roper: «Stans, herr oberst!», men Stauffenberg stanset ikke og Krill hevet pistolen. I dette øyeblikk smalt det fra en annen kant av rommet. En av de unge grever hadde skutt på vår oberstløytnant (og ikke truffet).

Det var signalet, og det for hele huset: rundt omkring oss og overalt, over, under, bak, foran, knullet skudde, noe som lyder djevelsk inne i et hus. Jeg selv skjøt ikke. Jeg fant ikke noe mål, men klemte meg beskjedent inn til veggen ved siden av et skap.

Dette knalleri varte i omkring etpar minutter, så skrek vår oberstløytnant og så også andre offiserer i en tilfeldig ildpause: «Stans! Stans! Ikke skyt mere!». Og så ble det stille igjen. Etter det ble det overhodet ikke skutt mere i denne bygning. Det var heller ingen som ble såret under denne ville skytning — noe som ikke talte til fordel for skyteutdannelsen i OKH!

Vår opprullingskommando kjemmet nå igjennom alle rommene, og alt det som ikke tydelig ga inntrykk av troskap mot Føreren ble straks samlet sammen i et rom under bevoktning av en oberst, inntil man kunne få sortert dem. Det gikk alt meget hurtigt og det var ikke tale om motstand lenger.

Jeg husker særlig arrestasjonen av en høyere adjutant i AHA-staben, fordi man til å begynne med hadde

igjen har innkalt sine medlemmer hvis de ikke står i Israels regulære armé. Disse terrorbanders oppgave er det, bak den israelske armé, å utrydde med hud og hår hele den arabiske befolkning, «slik at det ikke mere skal finnes flyktninger, som kan fylle verden med skrik».

Fordi den sovjetiske kringkasting og den sovjetiske presse har bragt disse meddelelser om den israelske oppmarsj, har den storpresse i USA, England og Vesteuropa som står zionismen nær, nøyet seg med å avfeie meldingene som «bolsjevikisk propaganda», som om ikke 2 ganger 2 er 4 selv om bolsjevikene sier det. Dessuten har bolsjevikene en god etterretningstjeneste i Midt-Østen og ville vokte seg vel for å bringe meldinger som senere viste seg å være svindel.

Hvor innstillet Israel er på tilintetgjørelseskrigen mot

glemt av ham. Iallfall så oberstløytnant Krill plutselig: «Menneskebarn, hvor er oberstløytnant Lücken?»

Alt så, vi løs på kontoret, og virkelig, der grep den gamle herre i sin dokumentmappe og hadde allerede en pistol fremme. «Hendene i været!» skrek Krill, og den andre la pistolen på bordet og sa med skjelvende stemme: «Men, Krill, hva betyr dette, jeg har da virkelig ikke — —» Krill svarer: «Det kan godt være, Lücken. Det vil vise seg. Kom nå bare med til bevoktningsrommet!» Den gamle jamrer: «Men la meg dog gå, kjære Krill. — Jeg — jeg hører jo ikke til noen av partene! —». Hovp på Krill tørt svarer: «Det, herr Lücken, ville jeg ikke si til krigsretten».

Så ble vi også sperret inne igjen. Det vil si, alle fikk ordre om å oppholde seg på tjenesterommene om natten og den følgende dag for å stå til tjeneste. Så fulgte den tidligere generaloberst Becks selvmord og henrettelsene på gårdsplassen. Stuflig rykket SS inn som ordensavdeling, og under kommando av ingen ringere enn Skorzeny, som hadde befridd Mussolini. Så var det ro i huset

Så langt, forfatteren. Han har også, foruten alt det andre høyinteressante stoffet fra de forskjellige slagmarker, en levende fremstilling av de spøkelsesaktige Flensburgerdage i mai 1945.

Slik som han skildres i denne bok er den tyske soldat. Slik kjempet han i første og i annen verdenskrig, og slik vil han sikkert møte frem igjen hvis Europa påny må gripe til våpen i forsvar mot øst. Ikke minst for vår egen skyld må vi håpe at det er slik. Og derfor er også bokens tittel «Ich komme wieder».

O. M.

Da USA bragte - -

(Forts. fra s. 5).

varmt i forsvar — om ikke annet så for «den generøse hjelp» til opprustning på USA's side:

(Den Sworobtschine som omtales var Jern-Gustavs amerikanske sidestykke i konsentrasjonsleiren i Kornwestheim. En amerikansk korporal med hånd og halsrett over tusner av fanger. Det som her gjengis er nærmest en liten solstrålefortelling om ham).

«Det var noen dager etter vår ankomst til leiren da det utspiltes en av disse scener for våre øyne. Jeg var ute på plassen og spaserte sammen med Lippert (den tidli-

araberne, viser den kjennsgjerning at den lille åndspolitiske gruppe i Israel «Kna'anim», som det leilighetsvis utenfor Israel var stillet håp til i forbindelse med en forsoning mellom Israel og Gøjim, har måttet gå til oppløsning. Denne gruppe som ble stiftet kort før annen verdenskrig i Paris av Arje Chorr sammen med noen unge jødiske intellektuelle, har alltid representert den oppfatning at det var vanvidd å opprettholde den mosaiske oppfatning om Israel som et «utvalgt folk», hvorved det stillet seg utenfor de sprogbeslektede semitiske folks fellesskap. Medlemmene av «Kna'anim» ville at en skulle føle seg som innbyggere i Kanan og løsrive seg fra den gamle, blodige lære.

En stadig mer hensynsløs terror mot medlemmer av denne gruppe har i dag utryddet den i Israel. Noen få av dem er utvandret til Brasil. Det israelske tidsskriftet «Dawar» skriver: «Det er slutt med «Kna'anim». Denne folkelige ideologi, som meget betegnende også fant tilslutning hos Ludendorffene og andre Odintilbedere i Tyskland, har nå oppløst seg under velfortjent pryl. Disse folk ville berøve Israels folk dets forrang som det eneste av Gud utvalgte folk og smedet Moses og Loven. Nå er såpeboblen sprukket».

Så har den stiveste rabinisme igjen hele makten, og har satt igang igjen erobringen av «det historiske Israel» og krigen mot araberne i Josuas ånd. Troppene marsjerer frem til det store angrep slik som fordom. Om verden blir satt ibrann av den grunn er israelerne likegyldig. Ordene om at Israel skal herske fra Eufrat til Egypts store elv, skal gjøres sann. Den lille stat Israel, som stoler på at folkene skal bli kneblet av verdenszionismen, og ikke våge å protestere, ønsker erobningskrigen.

gere overborgermester i Berlin — blant annet under Olympiaden), da Sworobtschine viste seg. En eller annen ropte straks «Giv akt!». Herunder la amerikaneren merke til at en av fangene — en gammel, litt klosset bonde som ikke rettet seg opp hurtigt nok og fremforalt: ikke tok luen av.

— «Hvorfor tar du ikke av deg luen», spurte han snøvende.

Men den gamle mann tenkte ganske enkelt ikke på luen. Dessuten forsto han ikke et ord engelsk.

Et kraftig neveslag midt i ansiktet brukte ham tilbake til den brutale virkelighet. Luen rullet bortover bakken. Nå forsto han endelig hva Sworobtschine ville ham. Han forsøkte å unnskylde seg, men amerikaneren ga ham ikke tid til det. Han prylte løs på ham, i hodet og i ansiktet. Bonden våget ikke å forsvarer seg, men forsøkte bare å beskytte sitt blødende ansikt. Sworobtschine styrtet løs på ham påny og påny, og understreket hvert slag med en skyllregn av eder. Mannen sank tilslutt stønnende til jorden og mistet bevisstheden.

Jeg så hvorledes alle rundt meg bet tennene sammen og knyttet hendene i avmektig raseri. Den minste gest ville sikkert kommet oss dyrt å stå. Løpene på maskingeværene bak skyteskårene i tårnene var allerede i bevegelse — —.

Sworobtschine ropte til sjefen for blokken:

«Bring dette dyret bort. Legg det på bakken bortest i gangen. La mannen være slik han nå er. Alle svina i denne blokken skal marsjere forbi ham! Det kan gi dem en forestilling om det som venter dem hvis de ikke adlyder mitt minste vink eller blikk!»

Mannen ble båret til inngangen av blokken hvor man lente ham opp till veggen, oversmurt med blod og skitt. Han var fremdeles bevisstløs da vi måtte marsjere forbi ham. Vi gjorde det i dypeste taushet og på tå.

Hvis herr Harnoll elier en annen behjertet forsvarer av humanitet, kultur og menneskelighet skulle ville gjøre noe for å bringe denne amerikanske «Jern-Gustav» (og det var dessverre riktig mange slike) for retten, så tror vi sikkert det fremdeles er mulig å skaffe general John Gheorge eller en annen prominent ikke-tysk diplomat som vitne. Så det er bare å sette igang for sannhetssøkerne.

Tannlege

MARTIN KJELDAAS

Hansteensgt. 2

Tlf. 44 75 54

Mat til det sultende -

(Forts. fra s. 1).

kristne moral. Og så kan enhver tenke seg til hvordan det så ut i Russland i revolusjonens første år da alle de uvitende, lavt stående, Asiasmittede millioner slapp seg løs uhindret av all moral. Det var i revolusjonens verste tid livsfarlig å gå på gaten i en skikkelig dress. En snipp var bevis på at bærereren var kapitalist og fiende av folket og alle fiender av folket var lovlig bytte og måtte utryddes. Alle sultet og hjemløse unger i titusenvis herjet som ulveflokker og gjorde livet utrygt for noen og hver.

Morale? Jeg skal fortelle et par historier.

I midten av tyveårene holdt jeg en bolsjevikisk avis og i den fant jeg et par artikler som jeg husker til denne dag. Den ene artikkelen var fra en mann som spurte om det ikke var så at alle mennesker nå var like og med like rettigheter. Hvorav kunne det så komme at han ikke fikk lov til å gå splinternaken på gatene i Moskva?

Forfatteren av den andre artikkelen hadde nok opplevd for mye av friheten og likheten og særlig var han arg på den nye ekteskapslovgivningen som bestemte at det var tilstrekkelig for å bli gift eller skilt å gå opp på ekteskapskontoret og skrive seg i en bok.. Dette er for løst — skrev mannen. For jeg vet at N. N. (i Toms) er blitt lovlig gift og skilt 20 ganger! Og slikt går dog ikke an!

Men alt dette og mangt som var verre gikk hus forbi her hjemme hvor menneskene hadde satt seg på det standpunkt at med revolusjonen kom Paradiset til Russland. Menneskene satt på dette standpunkt. Og de satt godt. De var ikke til å rikke. Og jeg kan fortelle et par historier også om dette.

En dag i august 1921 ble jeg kalt ned til min tidligere lærer i russisk, professor Olaf Broch. Han ville fortelle meg at professor Fridtjof Nansen nå var formann i den internasjonale komité som skulle skaffe mat til det sultende Russland og at Nansen hadde bedt Broch skaffe ham en Russlands-kjenner som kunne starte arbeidet i Russland for ham. Og Broch hadde anbefalt meg. Jeg hadde jo studert russisk ved vår Militære Høyskole 1903—05, hadde bodd i Schlüsselburg ved Ladogasjøen 1907—08 og i Transkaukasia 1919—20. Det var bare spørsmål om jeg ville.

Joda. — Jeg var villig. Og neste formiddag avla jeg besøk hos Fridtjof Nansen i hans villa på Fornebu.

Vår berømte landsmann var kort, klar og konsis.

«Jeg er blitt formann i den internasjonale komité hvis

oppgave det blir å skaffe mat til Russland. Jeg vil begynne med å få inn 2 partier klippfisk som ligger i Finland. Det ene partiet ligger i Wiborg, det andre i Åbo. Hvert av partiene er på 3—400 tonn. De er blitt meg anbefalt av professor Olaf Broch og Deres arbeid vil bestå i å få partiene inn til Leningrad og påse at fisken kommer de sultende til gode. Her har De de nødvendige papirer for å få fisken utlevert, her har De et dokument som viser at De representerer meg. Penger kan De få ved å gå ned i Norges Bank og hilse fra meg. Jeg ville sette pris på at De reiste i løpet av de nærmeste dager, og hva ytterligere angår, så har jeg ingen å gi Dem, da De har mye bedre kjennskap til Russland enn jeg har!»

Han reiste seg og ga meg hånden: «Lykke til og god tur!»

Slik talte professor Fridtjof Nansen. En høvding som forsto betydningen av ikke å rote seg bort i detaljer, men overlate disse til den underordnede og gi denne fritt slag.

Så reiste jeg og ankom en kveld til Leningrad hvor myndighetene plaserte meg i Hotel d'Angleterre, hvor jeg hadde bodd noen dager i 1907. Det var en ny portier der så jeg spurte etter «min» portier Arrajum: «Hvor er Arrajum henne?» Den nye mann skulde på meg og knurret barsk. «Skutt!»

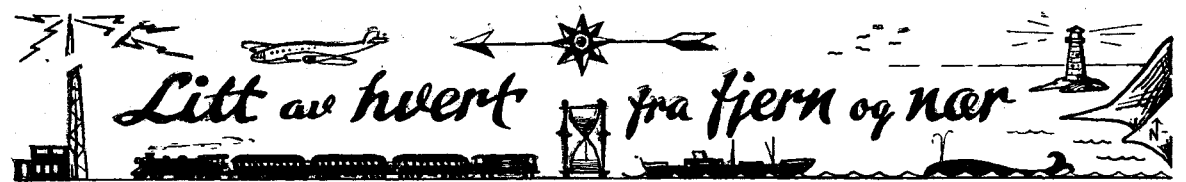
Neste dag spaserte jeg en tur på Leningrads hovedgate «Newski Prospekt» hvor greset grodde mellom brostenene. Husene var trøstesløse. Det var neppe et eneste ett som hadde alle sine vinduer hele, for de forbannede kapitalistene hadde jo bodd der så noen steiner gjennom rutene ville sikkert hjelpe revolusjonen fremover. Og i tusenvis suste gatestenene gjennom vinduer og dører.

På grunn av en misforståelse hadde myndighetene i Leningrad trodd det var Nansen som kom og hadde derfor ordnet med en festaften, og denne festaften fikk derfor jeg gleden av å være med på. Traktementet var kjøttkaker som hadde «en tanke», svart rugbrød uten smør eller ost, te kokt på tyttebærblader, men uten sukker eller fløte.

Jeg skrøt av oppdekningen. Hvorfor ikke? De stakkars menneskene hadde jo gjort sitt beste og syntes selv de hadde vært flinke. Etter 4 års paradistilværelse hadde de lært seg til å være nøysomme.

En dag kom værelsespiken inn til meg:

«Oppe i 3. etasje er der kommet en landsmann av Dem, men han kan ikke russisk. Kan ikke De spørre ham om

PROVOKASJONER I SYDSTATENE

«Suchlicht» meddeler at den kommunistiske undergrunnsorganisasjon i Nord-Amerika har fått beskjed om å gjennomføre brannstiftelser, sabotasjeforetagender og andre voldsgjerninger i Sydstatene, for så etterpå i propagandaen å kaste skylden på «rasefanatikere».

AVISDØDEN I SVERIGE

Fortsatt herjer avisdøden i Sverige, mens endel norske aviser som helst ikke burde få utkomme blomstrer fordi menneskene nå engang tiltrekkes mere av det onde enn av det gode. Det siste offer i Sverige er høyreavisen «Nord-svenska Dagbladet». Årsaken til nedleggelsen er de kraftig økede omkostninger som i de siste årene har ført til at mere enn 40 svenske aviser har måttet gå inn.

det er noe han ønsker?»

Joda. — Jeg gikk opp i 3. etasje og traff en hyggelig Osloingeniør som gjennom sin bror kommunisten hadde sjangse til en større jobb nær Leningrad.

«Hyggelig å se Dem — sa ingeniøren. Her er det jo riktig bra. Tepper på gulvene, elektrisk lys og all tingen!»

«Det kommer av at dette hotellet er beregnet på utlendinger», forklarte jeg.

Så fortsatte mitt nye bekjentskap:

«Men kosten er skitt, så jeg tenker vi tar oss en god kopp kaffe sammen. Jeg har med elektrisk kaffekoker og der står en kontakt på veggen, og litt knask har jeg også», sa han og pekte på endel kasser som sto rundt i værelset.

«De er jamen lur sa jeg. — Jeg har ikke med meg noen ting, men De som aldri har vært i Russland før har med Dem en hel butikk!»

«Jeg kan takke min bror for det», sa ingeniøren. «Han var her for 3 måneder siden og sa jeg kom til å sulte ihjel hvis jeg ikke tok med meg proviant. Så jeg har kjøpt med meg mat for 300 svenske kroner».

Det hørrer med til historien å fortelle at ingeniørens kommunistbror var en kjent mann hjemme i Norge, hvor han i årevis med munn og penn hadde skrytt av at det var bedre i Leningrad enn i Oslo. Og han var blitt trodd. Som så mange andre løgnaktige kjeftesmitter havnet han tilslutt på Stortinget, men er nå forlengst gjemt under jorda. Formentlig savnet og begått av dem som hadde trodd på hans fabler.

(Fortsettes)!

STRIDEN OM SINKIANG

De stadige kinesisk-russiske stridigheter om den veldige sentralasiatiske provins Sinkiang har ført til en tredeling av interesseområdet mellom Moskva, Peking og en gruppe stedlige makthavere.

«FRIHETEN»

Den tidligere franske koloni Guinea har som bekjent fått igjen «friheten» av de Gaulle. Denne frihet består i at Sekou Touré er blitt enehersker og overhode for den nye stat. Han er blitt omhyggelig skolet i Moskva i mange år, og både han og hans medhjelpere er kjent som Sovjet-agenter. Så her har nok Sovjetsamveldet fått en ny base av ikke uvesentlig betydning — blant annet i kampen om Atlanterhavet.

OLJELEDNING WILHELMSHAFEN—KÖLN

En nord-sørgående oljeledning skal føre olje fra Wilhelmshafen til de viktige industriområder i Ruhrdistriktet. En regner med at ledningen vil være ferdig innen årets utgang og oljetankene i Wilhelmshafen er allerede ferdig. Ledningen er gravet ned i jorden i omkring 1 meters dybde og har kostet sa. 200 millioner DM.

KAMP OM TROLLMENNENE

Det meddeles at det både fra amerikansk og fra bolsjevikisk side gjøres de største anstrengelser for å få de afrikanske trollmenn og heksekongere med på «den rette sias» i den kalde krigen.

RASESTRIDIGHETENE I PADDINGTON

Det ulmer fremdeles under overflaten i Paddington, som rimelig kan være, for problemet er slett ikke så enkelt som den ensrettede norske presse vil ha det til. Det er arbeidsledighet og boligmangel som har jaget den hvite arbeiderbefolkning ut på gatene i demonstrasjoner mot negerinvasjonen. Londonavisen «The Indictator» skriver således: «I North Paddington står 18 000 hussøkende på boligmyndighetenes liste, mens 15 000 hverter allerede har fått boliger. Tross bolignøden kan en overalt se tomme hus. De holdes i reserve for neste innvandringsbølge av fargede».

GENERALENES TIDSALDER

Også i Sudan har det vært et militærkupp og en ny general har sluttet seg til de andre statsstyrere som markerer hærenes overtagelse av makten rundt omkring i den verden som er befriet for krig og frykt og hva det nå var for noe. Det skulle faktisk ikke

forundre oss om vår egen Bjørn Christophersen en vakker dag la smørbrødene med leverpostei og partiboka tilside for å følge kollegenes eksempel.

NY DAGBLADINNSATS

Dagbladet har gjort en ny kjempeinnsats for kultur og anstendighet ved å importere den syke Sagan-balletten som hittil har vakt anstøt overalt rundt i verden. Men her hjemme hvor en sluker både Mykle og Dagbladets vanlige naustloft glir vel dette ned også. Prisene er naturligvis demokratisk stive.

SITUASJONEN I ARGENTINA

I Argentina ser det ut til å ha vært alvorlige begivenheter, noe vår korrespondent i Buenos Aires antydte i et privatbrev til redaksjonen for en tid siden. Korrespondenten anså det mulig at attentatforsøket mot Frondizi ville bli unyttet mot peronistene, og at det kanskje tilogmed var en bevisst provokasjon for å kunne gå til slike tiltak. Nå er det innført unntagelsestilstand og situasjonen er meget spent. Den kan forandre seg fra dag til dag. Vi håper allerede i neste nummer å kunne skaffe korrekte opplysninger om det som foregår, menslik forholdene er, er det selvsagt umulig å love noe. Det er muligens også opprettet brev sensur.

Annelise Parow
TANNINNSÆTNING
Trondheim

Gisle Johnsen gt. 5 - V. Lademoen kirke - Voldsminde

TANNLEGE MAAMOEN

Hansteensgt. 2
Telef. 44 43 33

FOLK OG LAND

Ekspedisjon og kasse:
Klerschowgt. 5, Oslo
Telefon 37 76 96
Boks 3214

Abonnementspriser:
Kr. 25,- pr. år, kr. 12,50 pr. halvår. Sverige og Danmark: kr. 20,00 pr. år, kr. 14,50 pr. halvår. Utlandet for øvrig: kr. 33,00 pr. år, kr. 16,50 pr. halvår. I nøytralt om-slag kr. 35,00 pr. år, kr. 17,50 pr. halvår.

Lønnsalg 65 øre

Annonsepris:

32 øre pr. millimeter over en spalte.

Bruk postgiro nr. 16450.

Utgiver A/L Folk og Land
Sambandstrykkeriet
Oslo